

Nem tehetett róla. Mártirja volt önmagának; mártirja egy szerencsétlen kornak, az individualizmus korának, mely nem talált magasabb bálványt aki előtt leboruljon, mint önmagát. Nála senki sem ábrázolta meg tragikusabban korának önmagára hagyatottságát, Isten — elhagyottságát; a nagy Aheliumot, a fájdalmasan áthághatatlan távolságot, mely a kort elválasztotta élettől és mindentől, ami a mulandó életben multhatatlan élet. A kételkedő Yarl Skule alakjában önmagáról mondta ki a legteljesebb ítéletet: «Isten mostohafia volt a földön».

Szerb Antal.

APHRODITÉHEZ.

Sappho.

Fényben ülő
Egy örök Aphrodité!
Néked esdek,
Csalfa leánya Zeüsznek:
Szünj meg immár
Gyötreni árva lelkem,
Mennei felség!

Ó, jelenj meg
Szómra, miképen egykor;
Mert te voltál,
Aki fajomra hajlott,
S atyja mellől,
Ékes arany lakából
Értem alászáll.

Jöve hozzám
Fekete hantú földre
Kis verébkék
Vontak a röpke hintón,
Hallatódott
Gyors suhogás az égről
Szárnyuk ütésén.

Hozva hoztak,
Boldogok égi társa!
Rám mosolygott
Isteni édes arcod,
Faggatóztlál:
Mi keseríti szívem?
Mért hivogatlak?

Szólogattál
Egyre: «No valld be, Sappho,
Hogy kiért égsz
Újra szerelmi lázban?
Kit tehelnek
Hűn szerető raboddá?
Most ki a kinzód?

Rád se hallgat?
Futni utánad 6 fog!
Kíncsre sem hajl?
Kíncset ígérni 6 fog!
Nem szeret még?
Majd, noha rá se néznél,
Magszeret ő még!»

Istenasszony,
Hát jövel újra hozzám,
Oldj föl engem
Marcona kínjaimból;
Mikre vágyom,
Szívbeli vágyam add meg:
Légy diadalmam!

Mészöly Gedeon.